

שתיקה

סיפרה ג'. גאסק

קספר נגמרה והוא החליט כי עליהם להיפרד.
 " עליך ללכת מכאן" אמר "אבל זה לא חייב להיות
 לתמיד. תסתובב בצרפת וראה האם לא תתרפא
 מההרגל המטופש שלך. אם תראה לי שש
 מטבעות זהב שהרווחת בעבודה של ממש, אקח
 אותך שוב לעסק. אפילו אסכים שתתחתן עם בתי,
 אך זאת עד שלא תוכיח כי אתה שווה לכך.
 מריה בכתה מאוד וג'ון בכה איתה כי היה לו לב
 רך. אבל האומן קספר לא ויתר ולג'ון לא נשאר
 אלא ללכת.

מלא חרטה הוא הלך משם וצעד עד שלא ראה
 יותר את ביתו של הדוד וכך הגיע לקצה יער. שם
 ראה שביל צר, והוא, עסוק עדיין במחשבה על
 מריה, הלך בין עצי אלון זקנים, בעלי ענפים
 שהזכירו מפלצות.

תוך זמן לא רב הוא תעה ביער ולא יכול אפילו
 למצוא את השביל בו נכנס ליער. החשיך כבר
 והעצים זרקו צללים ארוכים, ציפורי לילה התחילו
 בזמרתן המייללת ובמרחק שמע נהמות של זאבים
 רעבים. כל זה הפחיד אותו מאוד, אך העייפות
 גברה עליו והוא נפל לרגלי עץ ונרדם.

באמצע הלילה הוא התעורר. קרני הירח הסתננו
 בין העצים ובאור זה הוא ראה גמד קטנטן העומד

האומן קספר היה לחייט המלך ואנשי האצולה
 כבדו אותו מאוד. הוא היה אומן מצוין ואסף עושר
 רב, אך למרות שהיה לו בית יפה, כסף מספיק
 לכל צרכיו ובת יפה, שכולם העריצו אותה, הוא לא
 היה מרוצה.

"אילו היה לי בן" נאנח "הייתי מלמד אותו את
 המקצוע שלי והוא היה יורש את כל מה יש לי. וכך
 אין לי למי למסור את העסק המוצלח שבניתי במו
 כפיי."

כשנמס לו להיאנח הוא הזמין את בן אחיו ג'ון
 להיות השוליה שלו ולחיות בביתו. ג'ון היה מזמן
 כבר מאוהב במריה בתו של קספר וקיווה שיום
 אחד יתחתן איתה, כך שברצון רב קיבל את
 הזמנת דודו. הוא היה בחור צעיר ונחמד, לא
 במיוחד מסור לעבודה, אך הכל היה מתנהל
 בשלום בבית לולא הקשקוש המתמיד שלו,
 שהפריע בעבודה לאחרים ובמיוחד הרגיז את
 קספר.

ג'ון ננזף ומריה בכתה, אך למרות שהצעיר הבטיח
 להיטיב את דרכיו ולעבוד בשקט, מיד שכח זאת
 והתחיל לדבר שוב. כך זה הלך עד שסבלנותו של

קרוב אליו.

בלי אומר ודברים היצור הקטן לקח את ידו והוביל אותו עמוק לתוך היער, שם דלקה מדורה בהירה. מסביב ישבו עוד חמישה גמדים, לא פחות מוזרים מהראשון ובתנועות ידיים הזמינו אותו להצטרף אליהם. הוא התיישב והחל לחמם את ידיו. איש לא דיבר ואחרי זמן מה ג'ון ניסה לשאול.

"איפה אני?" התחיל, אך לא יכול לדבר יותר כי הגמד היושב הכי קרוב אליו נתן לו סטירת לחי כזו שכמעט לא יכול היה לנשום. ג'ון מרוגז קם על רגליו ורצה להחזיר לו מכה, אך פתאום הגמד הפך לענק שהביט עליו מלמעלה במבט מאיים כזה, שג'ון פחד לנוע.

מאחר שעמד בשקט כעסו של הענק פג והוא חזר להיות גמד. ג'ון הרגיש נבוך והתיישב שוב, אך הפעם לא הוציא הגה מפיו במשך שעה שלמה. היער עמד בשקט, רוח פסקה ואלה מגמדי היער שלא ישנו נעו מאוד בשקט. קשה היה לג'ון לסבול את השקט וכדי לעשות משהו הוציא מתרמילו מספריים, חוטים ומחט והתחיל לתקן את הקרעים שעשו שיחי היער בדרכו.

למראה זה הגמדים קמו כולם והתחילו לרקוד, כשבמעיליהם נראים קרעים רבים. אז העז ג'ון

לדבר שוב.

"מי אתם" קרא "ומדוע המעילים שלכם קרועים?" אך בתשובה לשאלה זו קיבל סטירה נוספת, והוא נתקף בזעם. אך הוא היה אחד מול שישה, שכל אחד מהם יכול היה להפוך לענק עצום, ולכן, מתוך זהירות, החליט לנצור את לשונו.

כאשר הגמדים הוסיפו עוד עצים למדורה הוא שלף שוב את כלי העבודה שלו והמשיך לטפל במעילו. מיד אחד הגמדים הוריד את המעיל שלו והושיט לו אותו תוך מבט מאיים. ג'ון לא העז לסרב לכן לקח את המעיל והתחיל לתקן אותו. הוא עבד שעה שלמה ואז, למרות כל המאמץ להתאפק שאל עוד שאלה. על כך קיבל את התשובה הרגילה. פניו כאבו מאוד אך לא היה לו איך להגיב.

"דודי כעס כשקשקשתי" אמר לעצמו "אבל החברה האלה פשוט מכים אותי חזק." הוא לא ידע מה עוד יוכל לעשות והמשיך לתקן את המעיל ובסיום החזיר אותו לגמד, בלי לומר מילה. הגמד בדק את המעיל בעניין רב ואחרי שלא מצא בו כל פגם הוציא מכיסו מטבע זהב נוצץ ומסר אותו לג'ון.

"הנה" חשב ג'ון "יש לי כבר מטבע אחד. אם

אצליח להרוויח כל כך מהר את היתר, לא אצטרך לחכות הרבה עד שאבקש את מריה לאישה." בינתיים הלילה החל לפוג. הציפורים צייצו ובאור השחר המדורה נעשתה חיוורת. ג'ון שם הצדה

את החוטים ומחט ורצה כבר לעזוב את חבריו המוזרים, כשאחד מהם הושיט לו פתאום כוס יין, אותו ג'ון קיבל ברצון. היין טעם לו מאוד והוא שתה את כוס הזהב עד תום. אך כשהתיישב שוב הרגיש צמרמורת ורעד כמו עלי צפצפה ברוח חזקה. כעבור

רגע ראה שכולו הצטמצם לגודלם של הגמדים. זעקות הפחד גרמו שהרביצו לו שוב והוא ביאוש רב הבין שכל התנגדות היא לשווא. הגמדים סימנו לו ללכת אחריהם והובילו אותו דרך היער, תחת קרני שמש הזורחים בין העצים, מעל אזוב ירוק ורך, והוא הלך מיואש מגורלו.

בסוף הגיעו לקצה היער, שם עמד סלע ענק, הנראה כמו מבצר ענקים. אחד הגמדים נגע בסלע וזה נפתח בשקט מוחלט וג'ון נכנס יחד עם המלווים שלו לפרוזדור ארוך. משני צדי הפרוזדור הוא ראה חדרי שינה קטנים מרוהטים בכלי אם-הפנינה ומיטות קטנות מכוסות בכיסויים ורודים. מרחוק נשמעה מוזיקה נעימה, ובסוף הפרוזדור ג'ון יכול היה לראות גם אולם ריקודים מואר היטב, ומלא רקדנים.

הוא מאוד רצה לשאול את המדריכים שלו, אך ברגע האחרון התאפק. אחרי זמן מה הם הובילו אותו לאחד מחדרי השינה והצביעו על המיטה. הוא התפשט ושם את ראשו על הכרית. המוסיקה נשמעה כמו גלי ים המלטפים את החוף והוא נרדם כמו ילד קטן.

הוא התעורר עם דמדומי הערב כשלרגלי המיטה עומד אחד הגמדים, המחכה באי-סבלנות שג'ון יקום. כשג'ון ניסה לומר מילה הגמד הביט עליו בכעס כזה שג'ון מיהר לסגור את פיו. הוא התלבש במהירות ויחד עם יתר הגמדים יצאו שוב ליער, עם קרני השמש האחרונים.

המדורה דלקה יפה בין עצי הלבנה וג'ון ישב והתחמם לידה. הוא לא העז יותר לדבר ואז הוציא

שוב את המחט וחוטאים. אחד הגמדים ניגש אליו והושיט את מעילו הקרוע. ג'ון, תוך כדי העבודה, ניסה שוב לומר מילה וקיבל סטירות לחי כאלה שבמשך כל הלילה לא הוציא יותר מילה. לקראת הבוקר המעיל היה כבר מתוקן וג'ון קיבל מטבע זהב שני.

אך במקום לשמוח הוא התאבל. "איזה מזל ביש זה שהפכתי לגמד!" הוא התאנח כשהלך אחרי היצורים הקטנים חזרה לכוון הסלע הגדול "שתי מטבעות זהב יש לי כבר ולולא חוסר מזל שלי דודי היה נותן לי את מריה כשאביא שש."

רוח נשבה חזק בין עצי הלבנה, האוויר היה קריר כאילו קרירות החורף הייתה קרובה.

"מוזר" חשב ג'ון לעצמו, כי לא העז כעת לדבר "אתמול היה רק חמישה-עשר באוקטובר והיום מזג האוויר הוא כבר כאילו סוף נובמבר."

שוב נפתח הסלע והם נכנסו כמו קודם. גם עכשיו נשמעה מוסיקה והרוקדים עדיין הסתובבו באולם שבקצה הפרוזדור. את הלילה בילה ג'ון במיטתו כמו קודם, וכשהגמד בא להעיר אותו, התלבש בלי לשאול שאלות. רק שלושה גמדים המתינו להם בפרוזדור, וכשיצאו מהמערה ג'ון הופתע לראות שהאדמה מכוסה בשלג.

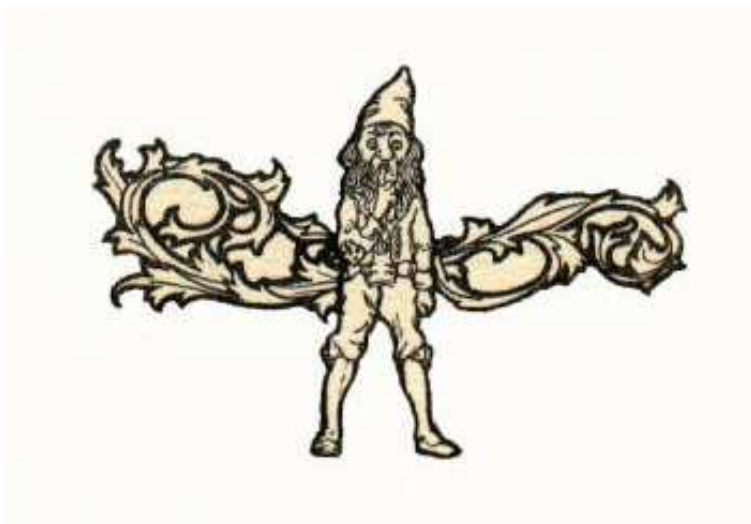
"כמה מוזר" חשב "אפשר לחשוב שכבר דצמבר והרי עברו רק שלושה ימים מאז שעזבתי את מריה. וכמה שהשתנית. מריה לא תכיר אותי יותר והדוד הרי לא יסכים שהיא תתחתן עם גמד. למה קשקשתי כך, ללא הפסק והפרעתי לחברי לעבודה. אילו שמרתי את לשוני לא הייתי מגיע ליער הזה, לא הייתי מקבל מכות מהיצורים האלה שלא הגיעו אפילו לגובה מותני."

היום השלישי עבר כמו הקודמים וג'ון רק פעם אחת שכח וניסה לדבר. המכה שקיבל כאבה מאוד והוא רצה להניח את העבודה, אך הגמדים נראו לו כל כך מאוכזבים שהוא חזר והמשיך לתקן את המעיל השלישי. הוא קיבל את מטבע הזהב ושוב חזר עם הגמדים למערה בסלע.

הלילות הרביעי והחמישי עברו באותה הצורה אך ביום השישי רק גמד אחד בא איתו ליער. העצים עדיין עמדו ערומים אך הקור לא היה חזק כל כך, ופה ושם הציצו פרחי באביב מבין השלגים. ג'ון חשב כעת שהוא עשיר כי כבר חמש מטבעות זהב צלצלו בכיסו.

כשבין העצים ראה את השמיים הכחולים שהזכירו לו את עיניה של מריה חשב "יש לי תחושה שעברו כבר חודשים מאז שעזבתי אותה. הדוד בוודאי

חמש-עשרה של כל חודש כאן, ביער האיום הזה, עד שלא יגיע לכאן חייט שיתקן את מעילנו הקרועים. כדי להעניש אותנו אף יותר הוא אסר עלינו לדבר והודיע גם שאם מישהו ידבר אלינו, לא נוכל לחזור יותר לבית שלנו.

"עברו שנים ולא הזדמן לכאן שום חייט ואנו אבדנו כבר כל תקווה, עד שמצאנו אותך, שוכב תחת העץ. לבנו התמלאו שמחה כי לפי סימנים על האגודל ואצבע של ידך ניחשנו את המקצוע שלך. אלא שלצערנו הרב אתה נסית לדבר כל הזמן כך שהיינו מוכרחים להשתיק אותך כפי שרק יכולנו. אבל עכשיו, אחרי שתיקנת את מעילנו, צרותינו הסתיימו ותוכל לחזור לבית דורך. תופתע בוודאי

היה מרחם עלי אילו ראה אותי עכשיו." רק גמד אחד ישב איתו הפעם ליד האש. ג'ון עבד בשקידה על המעיל הקרוע האחרון ומאחר שנגמל כבר מקשקושים היה שקט כמו שהיה בוודאי רוצה האומן קספר.

כשהמטבע השישי נוסף לכיסו ג'ון בקושי יכול היה להתאפק ולא לבכות, כשחשב שלולא צורתו היה יכול עכשיו לקבל את מריה לאישה. יחד עם המטבע הגמד נתן לו גם כוס יין אך ג'ון סירב. אלא שלהפתעתו הגמד, שאותו חשב לאילם, התחיל לדבר.

"שתה ללא פחד, איש צעיר" קרא "זה יחזיר אותך לצורתו הקודמת."

ג'ון תפס את הכוס ורוקן אותו בלגימה אחת. תוך רגעים ספורים הוא היה שוב גבוה וחזק כפי שהיה כאשר עזב את בית דודו, אך למרות ששמח מאוד, לא העז לבטא את שמחתו בקול.

"ללא ספק" המשיך הגמד "היית רוצה לקבל הסבר על מה שראית. ובכן, לפני כמאה שנה אני וחמשה מחברי רבנו באולם הריקודים של המלך שלנו והתנפלנו זה על זה כמו זאבים פראים. המלך כעס על כך, כי בארצנו אסור לריב, ושפט אותנו. הוא הודיע שעלינו לבלות לילה

כמה זמן עבר בינתיים, אבל אנו דאגנו שתישן כל פעם חודש שלם. באת הנה בחמישה-עשר באוקטובר והיום חמישה-עשר במרץ."

שירתו של ג'ון בדרכו הביתה הייתה שמחה מכל שירת הציפורים. כשהתקרב, מריה רצה לקראתו ולשאלת האומן קספר הוא הראה בגאווה את שש מטבעות הזהב. מיד ניתן לו לחזור למקומו בבית המלאכה, ומאחר שעבד בזריזות ובשקידה, לבו של הדוד התמלא שמחה.

חתונתו עם מריה התקיימה בקרוב ולא ראו עוד בסביבתם חתן וכלה כל כך נאים.

שנים אחר כך סיפר ג'ון את ההרפתקה לבנים ולבנות שלו כשהם ישבו ליד האח בלילות חורף קרים.

"ילדי יקרים" הוא נהג לומר "שתיקה היא דבר נפלא. למדתי זאת בדרך כואבת, אך אינני מצטער. דברו ביניכם וקשקשו בשעות חופשיות שלכם אך בזמן העבודה עבדו בריכוז ובשקידה ודאגו לעשות זאת בשקט."